

Ονουφρίου του Αιγυπτίου

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Την 12η του μηνός Ιουνίου

μνήμη του Οσίου Πατρός ημών

Ονουφρίου του Αιγυπτίου

Την εντολήν τον Κυρίου διά τον ένα χιτώνα,

Πάτερ την ετήρησες και την υπερέβης,

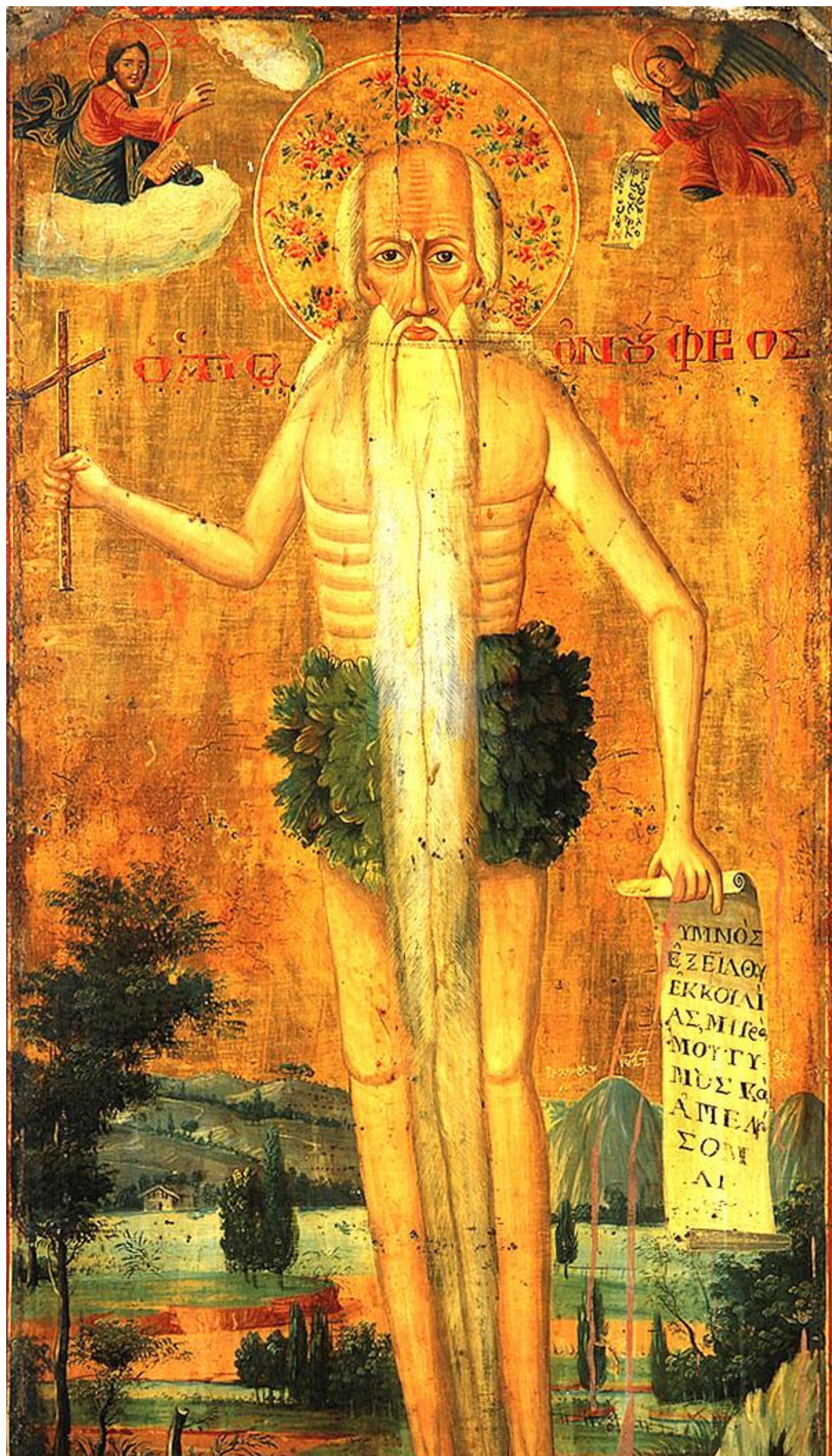
διότι εγυμνήτευσες μέχρι το τέλος.

Την δωδεκάτην του μηνός, τον Ονούφριον

δίχως χιτώνα, από την ζωήν επήραν.

Ο Ονούφριος, ο Όσιος και ασκητής, έζησε τον Δ' (4ον) αιώνα μετά την γέννησι του Χριστού. Αυτός πρώτα ησύχαζε σε Κοινόβιο που βρισκόταν κοντά στην Ερμούπολι των Θηβών. Ύστερα, όταν άκουσε για την ήσυχη και ερημική ζωή του Προφήτου Ηλιού και του Ιωάννου του Βαπτιστού, βγήκε από το Κοινόβιο και κατοίκησε στην έρημο, εξήντα χρόνια, χωριστά από τους ανθρώπους. Τον βρήκε ο Μοναχός Παφνούτιος, ο οποίος έγραψε και τον βίο του. Ο Παφνούτιος ησύχαζε τότε στην Αίγυπτο, όταν φωτίστηκε από τον Θεό να προχωρήση στην πιο βαθιά έρημο. Και πηγαίνοντας εκεί αξιώθηκε να δή με τα ίδια του τα μάτια όσα έγραψε ο ίδιος για τον Όσιο Ονούφριο. Και είπε τα εξής:

«Κάποτε καθόμουν στο κελλί μου. Τότε ο Θεός με πληροφόρησε να βαδίσω στην βαθύτερη έρημο για να βρώ οσίους άνδρες και να πάρω την ευλογία τους. Βγήκα λοιπόν από το Μοναστήρι, αφού πήρα μαζί μου λίγα ψωμιά και νερό, όσα μπορούσα. Άρχισα την οδοιπορία με πολύ πόθο, και περπάτησα λίγες ημέρες. Βρήκα μία σπηλιά κλειστή και χτύπησα την πόρτα, λέγοντας, όπως συνηθίζαμε, το «πάτερ, ευλόγησον». Δεν άκουσα απάντησι και άνοιξα την πόρτα. Μπαίνοντας βρήκα έναν άνθρωπο που στεκόταν όρθιος σε σχήμα προσευχής και μόλις τον πλησίασα και τον άγγιξα, έπεσε κάτω. Τα ενδύματά του ήταν από φύλλα φοίνικος και έγιναν από την πολυκαιρία σαν στάχτη στα χέρια μου. Άρχισα να προσεύχομαι, επειδή φοβήθηκα, λέγοντας τον Άμωμο και άλλους ψαλμούς, όσους γνώριζα και μπορούσα. Όλη την νύκτα προσευχόμουν για την ψυχή του, αφού τον έθαψα, όπως μπόρεσα. Το πρωί, έφραξα την είσοδο και ανεχώρησα. Περπάτησα τέσσερις ημέρες, αλλά δεν είχα άλλο ψωμί. Επειδή εξασθένησα από την πείνα, έπεσα κάτω στη γη σαν νεκρός.

Τότε βλέπω μπροστά μου έναν θαυμάσιο Άγγελο με μορφή ανθρώπου, ωραίο και λαμπερό και φοβήθηκα πολύ. Εκείνος όμως με πλησίασε με χαρούμενο πρόσωπο, με άγγιξε στα χέρια, στα πόδια και στα χείλη. Τότε έλαβα δύναμι και ισχύν κατά θαυμαστόν τρόπον και περπάτησα με εκείνη την θεία βοήθεια άλλες τέσσερις ημέρες νηστικός. Και πάλι είδα τον άγγελο δύο φορές, ο οποίος μου έδωσε δύναμι με τον τρόπο που ανέφερα προηγουμένως. Και περπάτησα την δεύτερη φορά και πάλι τέσσερις ημέρες και την τρίτη φορά δέκα ημέρες με την θεία βοήθεια, άσιτος. Έπειτα, πολύ κουρασμένος από την οδοιπορία, έφθασα σε τόπο, όπου ο Θεός με οδήγησε. Κάθισα τότε λίγο να ξεκουραστώ και βλέπω από μακριά, να έρχεται προς το μέρος μου, ένας άνθρωπος φοβερός στην όψη, γυμνός στο σώμα και δασύτριχος, σκεπασμένος με τρίχες σαν άγριο ζώο. Την μέση του την είχε τυλιγμένη με βλαστούς δένδρων. Μόλις τον είδα φοβήθηκα. Ανέβηκα πάνω σε έναν υψηλό βράχο και κρύφτηκα. Εκείνος ήλθε εκεί και έπεσε κατάκοπος από τον καύσωνα του ήλιου στο κάτω μέρος της πέτρας. Έπειτα, αφού ξεκουράστηκε λίγο, φώναξε και είπε: «Κατέβα κάτω, δούλε του Κυρίου, Παφνούτιε, μη φοβάσαι. Διότι και εγώ άνθρωπος αμαρτωλός είμαι και δουλεύω για τον Θεό, για να σώσω την ψυχή μου, σ' αυτήν εδώ την έρημο».

Τότε εγώ χάρηκα, κατέβηκα βιαστικά και έπεσα στα πόδια του, ζητώντας συγχώρησι και την πρέπουσα ευλογία. Εκείνος με σήκωσε από την γή και αφού ασπαστήκαμε ο ένας τον άλλο, καθίσαμε. Ήταν πάρα πολύ ταλαιπωρημένος από τα γηρατειά και την εγκράτεια, και τα μαλλιά του ήταν λευκά σαν το γάλα. Έχοντας πόθο να μάθω για τη ζωή του και το όνομά του, του είπα: «Σε παρακαλώ, αγιώτατε Πάτερ, όπως ο Κύριος σου φανέρωσε τα σχετικά με εμένα, έτσι κι εσύ φανέρωσέ μου από που είσαι, ποιό είναι το όνομά σου και πότε ήρθες σ' αυτήν την έρημο». Κι αυτός απάντησε· «Το όνομά μου είναι Ονούφριος και έχω σ' αυτόν τον τόπο εβδομήντα χρόνια. Συναναστρέφομαι με θηρία και τρέφομαι με χόρτα και νερό. Ούτε κανέναν άλλον άνθρωπο είδα ποτέ, μόνο εσένα τον οποίον έστειλε ο Θεός, για να ενταφιάσης αύριο το σώμα μου. Ο πατέρας μου ήταν βασιλιάς της Περσίας. Επειδή η μητέρα μου ήταν στείρα, παρακαλούσαν και οι δύο τον Θεό να τους δώση κληρονόμο. Και μετά από πολλές προσευχές τους άκουσε ο Κύριος και όταν συνέλαβε η μητέρα μου, έγινε μεγάλη χαρά στο παλάτι. Μετά την κύησι, είδε ο πατέρας μου θεία αποκάλυψι που τον προέτρεψε να με ονομάση Ονούφριο στο Άγιο Βάπτισμα. Έπειτα να με οδηγήση σε ένα Μοναστήρι, το οποίο είναι στην Θηβαΐδα της Αιγύπτου και το ονομάζουν ησυχαστήριο. Έτσι έκανε ο πατέρας μου. Και καθώς προχωρούσαμε με υπηρέτες προς την Αίγυπτο, μας συνόδευσε από θεία συγκατάθεσι και θέλησι, ένα ελάφι που με έτρεφε με το γάλα του κατά τη διάρκεια όλου εκείνου του ταξιδιού και όλοι έμειναν έκπληκτοι και θαύμαζαν.

Αφού φθάσαμε στο αναφερθέν Μοναστήριον, ο πατέρας μου ανακοίνωσε στον Ηγούμενο όλα τα συμβάντα, και αυτός του είπε: «Εδώ καθόλου δεν έχει πλησιάσει ποτέ ως τώρα γυναίκα και πως είναι δυνατόν να τραφή το παιδί;». Κι αυτός απήντησε: «Καθώς ο Κύριος οικονόμησε και μας συνώδευσε σε όλο τον δρόμο το ελάφι που έτρεφε, το παιδί, έτσι πάλι με πρόσταγμα του Θεού θα έρχεται και εδώ κάθε μέρα να το θηλάζει έως ότου μεγαλώσει». Έτσι λοιπόν, συμφώνησε ο Ηγούμενος και έμεινα σ' εκείνο το Κοινόβιο. Ο πατέρας μου έφυγε στο σπίτι του, και το ελάφι ερχόταν κάθε μέρα ως τον τρίτο χρόνο και με εθήλαζε. Όλοι οι Μοναχοί της Μονής εκείνης ήταν αγιώτατοι. Είχαν όλοι μία ψυχή και μία καρδιά και θαυμαστή αγάπη μεταξύ τους. Εάν κάτι άρεσε στον ένα, άρεσε και σε όλους. Νήστευαν και προσεύχονταν όλη την νύκτα. Την ημέρα έκαναν με τόση σιωπή το εργόχειρο, ώστε κανείς δεν τολμούσε να μιλήσει χωρίς να υπάρχει ανάγκη να πη και το παραμικρό.

Έμαθα, λοιπόν, από αυτούς και διδάχθηκα την Ιερά Γραφή και όλη την τάξι της μοναχικής πολιτείας με κάθε ακρίβεια. Πολλές φορές επαινούσαν τον προφήτη Ηλία, πως ενισχύθηκε από τον Θεό στην έρημο με την υπομονή και την εγκράτεια και έλαβε χάρι από τον Θεό να κάνει θαυμαστά πράγματα, και μάλιστα ότι δεν δοκίμασε ακόμη το πικρό ποτήρι του θανάτου, αλλά μετέστη με το σώμα του στον Παράδεισο. Και έλεγαν επίσης, για τον μέγιστο, Βαπτιστή και Πρόδρομο, της Καινής Διαθήκης, αυτόν που έδωσε μαρτυρία για τον Χριστό πιο πολύ από όλους τους Αγίους, και τον επαινούσαν πολύ.

Ακούγοντας, λοιπόν, κάθε ημέρα τους Πατέρες όλου του Κοινοβίου να επαινούν αυτούς τους αγίους, τους ερώτησα: «Λοιπόν, οι αναχωρηταί έχουν μεγαλύτερη παρρησία προς τον Θεό;» Αυτοί μου είπαν: «Ναί, τέκνον, είναι μεγαλύτεροι από εμάς. Διότι εμείς βλέπομε κάθε μέρα ο ένας τον άλλο, διαβάζομε την ακολουθία από κοινού, με πνευματική ευφροσύνη και αγαλλίασι. Όταν πεινάσωμε, βρίσκομε την τράπεζα έτοιμη. Εάν αρρωστήσει κάποιος από εμάς, σωματικώς ή ψυχικώς, τον βοηθούν και τον υπηρετούν οι άλλοι με πολλή φροντίδα. Και γενικώς, αν χρειασθούμε κάτι άλλο, βρίσκομε την περιποίησι που χρειαζόμαστε. Αλλά εκείνοι, οι ευλογημένοι ησυχασταί, δεν έχουν καμμιά παρηγοριά από ανθρώπους, αλλά μόνο στον Θεό ελπίζουν ολόψυχα. Εάν τους έλθη πειρασμός από τον δαίμονα, δεν έχουν κάποιον να τους συμβουλευθή. Εάν πεινάσουν, ή διψάσουν, ή μείνουν γυμνοί, ή χρειασθούν κάτι παρόμοιο, δεν έχουν τίποτε από όλα τα απαραίτητα για το σώμα. Αλλά και με τις ακολουθίες και προσευχές ασχολούνται περισσότερο, καθώς δεν έχουν κάποιο εργόχειρο σωματικό και οι Άγγελοι του Θεού τους υπηρετούν κάθε μέρα. Όταν η ψυχή τους βγαίνει από το σώμα, την παίρνουν οι άγγελοι με πολλή ευλάβεια και την φέρνουν ενώπιον της Παναγίας Τριάδος, ψάλλοντας με

ευφροσύνη και αγαλλίασι».

Αυτά αφού άκουσα εγώ, ο ελάχιστος, από τους θεοφόρους Πατέρες, πληγώθηκα στην καρδιά από τον πόθο και τον έρωτα της αναχωρήσεως και κάθε ημέρα μεγάλωνε ο πόθος αυτός και έλιωνε η ψυχή μου από την αγάπη της ησυχίας. Λοιπόν, μια νύκτα, έλαβα λίγα ψωμιά και βγήκα από το Μοναστήρι, παρακαλώντας τον Θεό να με οδηγήσει όπου ευαρεστείται να κατοικήσω. Όταν έφτασα στην έρημο, έβαλα στο νού μου να μείνω εκεί, σε ένα όρος, και τότε βλέπω μπροστά μου μεγάλο φως. Επειδή φοβήθηκα, θέλησα να επιστρέψω πάλι στο Κοινόβιο. Αλλά αμέσως φάνηκε σ' εκείνο το φως ένας ωραιότατος άνθρωπος, θαυμάσιος στη θέα, γεμάτος δόξα, και μου είπε: «Μή φοβηθής, Ονούφριε. Εγώ είμαι Άγγελος του Θεού, ο οποίος με πρόσταξε να σε φυλάγω από την ώρα της γεννήσεως ως την τελευταία σου ημέρα. Προχώρα, λοιπόν, στην οδοιπορία που άρχισες και μή δειλιάσης από πανουργίες του δαίμονος ή πειρασμούς ή ό,τι συναντήσης. Γιατί εγώ είμαι μαζί σου, να σε προστατεύω, έως ότου παρουσιάσω την ψυχή σου στα χέρια του Θεού».

Αυτά μου είπε ο Άγγελος και με συνώδευσε εβδομήντα μίλια, όπου ήταν μία σπηλιά. Και τότε έγινε άφαντος. Εγώ, χτύπησα την πόρτα της σπηλιάς και είδα να βγαίνει κάποιος γέρος, πολύ χαριτωμένος στην μορφή και εξαιρετικά ενάρετος. Αφού τον προσκύνησα, με ασπάστηκε λέγοντας «Καλώς ήλθες, τέκνον και αδελφέ, συνεργάτα Ονούφριε. Ο Κύριος να σε σκεπάζει και να σε διαφυλάττει στον φόβο Του». Μπήκαμε στην σπηλιά και έμεινα κοντά του λίγες μέρες διδασκόμενος διάφορα πράγματα. Αφού με συμβούλεψε αρκετά για τα αναγκαία στην άσκησι, μου είπε: «Σήκω, τέκνον, να σε οδηγήσω σε μια σπηλιά ησυχαστική στην βαθύτερη έρημο, στην οποία θέλει ο Κύριος να κατοικήσης μόνος, να πολεμήσης γενναία εναντίον του δαίμονος για να λάβης τα τρόπαια της νίκης». Περπατήσαμε, λοιπόν, τέσσερα μερόνυχτα και φθάσαμε σε μια μικρή καλύβα, που είχε ένα φοίνικα και μιάν ωραία πηγή και μου λέγει· «Αυτός είναι ο τόπος που ο Κύριος σου ετοίμασε να καθίσης». Έμεινε μαζί μου τριάντα ημέρες, διδάσκοντάς με όλην την ακρίβειαν της μοναχικής παλαιστρας, και έφυγε στην σπηλιά του. Ερχόταν κάθε χρόνο και με επισκεπτόταν, έως ότου πέθανε εδώ και τον ενταφίασα. Το όνομά του ήταν, καθώς μου είπε, Ερμείας από την φυλή του Ισάχαρ».

Αφού τα άκουσα αυτά, εγώ ο Παφνούτιος, του είπα· «Γνωρίζω, αγιώτατε πάτερ, ότι δοκίμασες πολύ κόπο σ' αυτήν την έρημο». Αυτός είπε· «Πίστεψέ με, αγαπητέ, ότι τόσα βάσανα υπέμεινα ώστε απελπίστηκα έως θανάτου έξ αιτίας του υπερβολικού καύσωνα του καλοκαιριού και από το ψύχος του χειμώνα, από την πείνα και τις άλλες στενοχώριες του σώματος. Διότι τα ενδύματά μου καταστράφηκαν από την πολυκαιρία, και έμεινα ολόγυμνος. Ασθένησα πολλές ημέρες και άλλους πειρασμούς και βάσανα έπαθα, που γλώσσα δεν φθάνει να τα

διηγηθή. Και όλα αυτά τα υπέμεινα με καρτερία και σκεπτόμουν, όπως πρέπει να κάνη ο καθένας, τα ανέκφραστα αγαθά που ετοίμασε ο Θεός διά τους αγαπώντας Αυτόν. Και ο Κύριος, βλέποντας την πολλή μου κακοπάθεια, διέταξε και εφύτρωσαν τρίχες σε όλο μου το σώμα, και σκεπασμένος από αυτές δεν αισθανόμουν πλέον κρύο ή άλλη ταλαιπωρία. Αλλά και κάθε μέρα μου έφερνε άγιος Άγγελος έναν άρτο για να στηρίζομαι και να δουλεύω στον Θεό με περισσότερο ζήλο».

Όταν άκουσα αυτά από τον Όσιο θαύμασα και του είπα· «Από που κοινωνείς των Αχράντων Μυστηρίων;» Κι αυτός αποκρίθηκε. Κάθε Κυριακή έρχεται άγιος Άγγελος και μας μεταλαμβάνει όλους τους ερημίτας. Την ημέρα αυτή που κοινωνούμε, γεμίζουμε με κάθε πνευματική και θεία παρηγορία. Ούτε πεινούμε, ούτε διψούμε, ούτε αισθανόμεθα πόνο ή άλλη θλίψη. Και όταν κάποιος από εμάς επιθυμήση να δή άνθρωπο, μεταφέρεται από τους Αγγέλους στον Παράδεισο, και βλέποντας τόση λάμψη και τόση ομορφιά που έχουν τα ουράνια τάγματα των αγγέλων, έρχεται εις έκστασιν μετέχοντας σ' εκείνο το θείον Φως. Χαίρεται το πνεύμα του. Ευφραίνεται και αγάλλεται υπερβολικώς επειδή αξιώθηκε τέτοια μεγάλα αγαθά και ξεχνά τελείως όλους τους προηγούμενους κόπους και στενοχώριες που είχε υπομείνει. Και μετά, ανάβει περισσότερο ο πόθος του εις τον θεϊκό έρωτα και αγωνίζεται περισσότερο με όλη την ψυχή του στους πνευματικούς αγώνες, για να αξιωθή να κληρονομήση αιωνίως τέτοια μακαριότητα.

Ενώ ο αείμνηστος Ονούφριος μου εδιηγείτο αυτά, αισθανόμουν τέτοια γλυκύτητα, ώστε ξέχασα εντελώς τις στενοχώριες της οδοιπορίας μου, την πείνα, την δίψα και όλον τον κόπο τα λογάριαζα για μηδέν. Και αφού ενισχύθηκα στην ψυχή και στο σώμα, του είπα με αγαλλίασι· «Μακάριος εγώ, που αξιώθηκα και σε είδα, και άκουσα τους γλυκύτατους λόγους σου». Κι αυτός μου είπε· «Ας σταματήσομε τον λόγο, τέκνον μου, και ας πάμε να δής την κατοικία μου».

Περπατήσαμε τρία μίλια και φθάσαμε σε μία μικρή καλύβα που είχε πηγή και φοίνικα κοντά της, και αφού προσευχηθήκαμε καθίσαμε και μιλούσαμε για τον Θεό. Προς το τέλος της ημέρας, όταν κόντευε η δύσις του ηλίου, βλέπω στο μέσον του κελλιού έναν άρτο μεγάλο και ωραιότατο. Ο Άγιος μου είπε· «Σήκω, τέκνον μου, φάγε και πιες αυτά που έστειλε ο Κύριος, διότι είσαι πολύ ταλαιπωρημένος από την οδοιπορία κι αν δεν φάγης διατρέχεις κίνδυνο». Εγώ του είπα· «Ζή Κύριος ο Σωτήρ μας, ενώπιον του Οποίου βρισκόμεθα. Δεν θα φάγω, εάν δεν μοιραστούμε το γεύμα και οι δύο με αδελφική αγάπη». Τον παρεκάλεσα πολύ και μετά βίας τον έπεισα. Ευλόγησε, λοιπόν, την τράπεζα, έκοψε τον άρτο και αφού φάγαμε εις δόξαν Θεού, εχόρτασα και μας περίσσευσε άρτος. Μετά την ευχαριστία περάσαμε την νύκτα προσευχόμενοι.

Όταν ξημέρωσε, βλέπω το πρόσωπο του Αγίου χλωμό και αλλαγμένο. Επειδή φοβήθηκα, ρώτησα την αιτία. Αυτός μου είπε: «Μή φοβηθής, αδελφέ, γιατί ο εύσπλαχνος και αγαθός Κύριος σε έστειλε να ενταφιάσης το σώμα μου. Να, σήμερα, τελειώνει η σύντομη παρουσία μου στη γή και φεύγει η ψυχή μου για την ανέκφραστη ευφροσύνη της ουρανίου μακαριότητας. Να θυμηθής, όταν πάς στην Αίγυπτο, να κηρύξης στους μοναχούς και σε όλους τους Χριστιανούς, ότι ζήτησα αυτήν την χάριν από τον Θεό, όποιος κάνη το μνημόσυνό μου και με γιορτάση ή γράψη και κηρύξη τον βίο μου, καθώς σου τον εδιηγήθηκα, να μην του έλθη καθόλου πειρασμός από τον διάβολο».

Εγώ τότε του είπα· «Πολύ επιθυμώ, πάτερ Άγιε, αυτόν τον τόπο και δός μου την ευλογία σου, να περάσω εδώ το υπόλοιπον της ζωής μου». Μου λέγει· «Δεν σε έστειλε ο Κύριος για να μείνης εδώ, αλλά μόνον να ενταφιάσης το σώμα μου και να ευφρανθής με τους Οσίους δούλους Του, όσοι κατοικούν σ' αυτήν την έρημο και να κηρύξης μέσα στον κόσμο, εις τους φιλοχρίστους, την ζωήν αυτών εις δόξαν Θεού, για να τους μιμηθούν το κατά δύναμιν».

Αφού άκουσα αυτά από τον Άγιο, έπεσα στα πόδια του και του είπα: «Γνωρίζω, αγιώτατε Πάτερ, ότι όσα ζητήσης από τον Θεό θα σου τα δώση για τους πολλούς σου αγώνας. Δέομαι, λοιπόν, και σε παρακαλώ να με ευλογήσης να γίνω στην αρετή όμοιός σου, να λάβω από τον Θεό μαζί με εσένα την ίδια δόξα και όμοιο στεφάνι στην αιώνιο ζωή, καθώς σ' αυτήν την ζωή αξιώθηκα και σε γνώρισα».

Κι αυτός αποκρίθηκε· «Ο Κύριος να μην σε λυπήση γι' αυτό που ζήτησες, αλλά να σε ευλογήση και να σε στηρίξη στην αγάπη Του, να σε λυτρώση από κάθε αμαρτία και πειρασμό του εχθρού, και να τελειώση σε σένα το έργο, το οποίο επόθησες. Οι Άγγελοί Του να σε σκεπάσουν και να σε φυλάξουν από τις επιβουλές του εχθρού, για να μην εύρη ο ψυχοφθόρος διάβολος κανένα πταίσμα σε σένα κατά την ώρα

της κρίσεως, και η ευλογία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος να είναι μαζί σου στον παρόντα και στον μέλλοντα αιώνα».

Αυτά αφού είπε και γονάτισε, σήκωσε προς τον ουρανό τα χέρια και τα μάτια λέγοντας με δάκρυα «Ύψιστε Θεέ και Αόρατε, Σύ που η δύναμής Σου είναι ανεξιχνίαστη και η δόξα Σου ακατανόητη και ανέκφραστη και το έλεος Σου άπειρο και αμέτρητο, Σε υμνώ, Σε ευλογώ, Σε προσκυνώ και Σε δοξάζω, Σε που επόθησα εκ νεότητός μου και Σε ακολούθησα. Άκουσε με, προς Σε γάρ εκέκραξα, ότι επειδες επί την ταπείνωσίν μου, έσωσας εκ των αναγκών την ψυχήν μου, ου συνέκλεισάς με εις χείρας εχθρών, αλλ' έστησας εν ευρυχώρω τους πόδας μου. Σε παρακαλώ, Κύριέ μου, σκέπασόν με με την δεξιά Σου, για να μην ταραχθή η ψυχή μου από τους δαίμονες όταν εξέρχεται από το σώμα μου, αλλά παράλαβε αυτήν με Αγίους Αγγέλους Σου και κατάταξον αυτήν όπου επισκοπεί το φως του προσώπου Σου, ότι ευλογητός εί και δεδοξασμένος εις τους αιώνας. Μνήσθητι, πανοικτίρμον και πολυέλεε, του πιστού λαού σου. Και όποιος ευρεθή σε κίνδυνο θαλάσσης ή εις θυμόν δικαστού ή σε κάποια άλλη δυσκολία και σε επικαλεσθή λέγοντας: «Παντοδύναμε Κύριε, διά πρεσβειών του δούλου σου Ονουφρίου, ελέησέ με, παρακαλώ την βασιλεία Σου, καθώς μου έταξες, άκούσε την δέησί του».

Αυτά αφού προσευχήθηκε είπε: «Κύριε, στα χέρια Σου αφήνω το πνεύμα μου» και έτσι έπεσε ανάσκελα στη γή και πάλι προσευχόταν μυστικά. Το πρόσωπό του είχε γίνει σαν φως, και τότε οσφράνθηκα τόση ευωδία, ώστε έμεινα εκστατικός από την άρρητη εκείνη πνοή του Παραδείσου και γλυκύτητα. Αμέσως τότε έγιναν φοβερές βροντές και αστραπές. Τότε έπεσα από τον φόβο μου στη γή και βλέπω ανοιχτούς τους ουρανούς και όλη την στρατιά των Αγγέλων να ψάλλη πάνω από τον Άγιο γλυκύτατους ύμνους και μελωδικά άσματα, με τάξι και κρατώντας στα χέρια τους λαμπάδες αναμμένες και χρυσά θυμιατά σαν διάκονοι. Εις το μέσον αυτών φάνηκε μέγα φως και από το φως ακούστηκε γλυκύτατη φωνή που είπε· «Έλα, αγαπητή μου ψυχή, να σε οδηγήσω σε εκείνη την ανάπαυσι των δικαίων και την άρρητη αγαλλίασι, την οποία επόθησες».

Τότε έφυγε από το σώμα η μακαρία εκείνη ψυχή με την μορφή ενός κατάλευκου περιστεριού. Και αφού την πήρε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός εις τα πανάχραντα χέρια Του ανέβηκε στους ουρανούς με τους αγίους Αγγέλους ψάλλοντας με ευφροσύνη και αγαλλίασι. Τότε σηκώθηκα και καταφιλούσα με δάκρυα το άγιο λείψανο, που άστραφτε σαν πολύτιμο μαργαριτάρι και ευωδίαζε σαν αρώματα.

Αφού θρήνησα για πολλή ώρα διότι στερήθηκα τόσο γρήγορα τέτοιον πολύτιμο θησαυρό που απέκτησα με τόσο κόπο, αναρωτιόμουν πως να σκάψω την γή για να τον θάψω, αφού δεν είχα κανένα σιδερένιο εργαλείο. Τότε ήλθαν δύο λιοντάρια και αφού πλησίασαν με πραότητα έγλυφαν τα πόδια του και έκαναν κάποιες κινήσεις

που φανέρωναν πένθος και λύπη, σαν να ήταν λογικά πλάσματα. Εγώ τότε τους είπα: «Γνωρίζω ότι ο Θεός σας έστειλε να θάψωμε το άγιο λείψανο». Επειδή και τα άλογα ζώα υμνούν τον Δημιουργό και υπακούουν σ' Αυτόν, πήρα την ράβδο μου και σημείωσα στη γή το μήκος του τάφου. Αυτοί έσκαψαν με τα νύχια τους και έκαναν λάκκο. Τότε έβγαλα το υπόλοιπο μισό επανωφόρι μου το οποίο μου έμεινε από τον προηγούμενο ερημίτη, τύλιξα το άγιο λείψανο με ευλάβεια και το έθαψα. Τα λιοντάρια έκαναν μετάνοια στον τάφο του Αγίου και σε εμένα τον ελάχιστο και έφυγαν.

Τότε απέμεινα να κλαίω, συλλογιζόμενος την αναξιότητά μου και τις αμαρτίες μου. Και έλεγα αυτά: «Αλλοίμονό μου, τον άθλιο και οκνηρό. Πόσους δούλους επιμελείς και εναρέτους έχει ο Κύριος μου και στρατιώτας ανδρείους; Αλλά όμως εγώ, ο αμελής και ράθυμος, ποιάν απολογία θα δώσω στον Κτίστη μου; Ποιό βραβείο και στεφάνι νίκης θα λάβω, αφού δεν πολέμησα ποτέ μου κατά του δαίμονος; Λέγοντάς τα αυτά, σκεφτόμουν να μείνω σ' εκείνο τον τόπο και να αγωνιστώ. Αλλά αμέσως έγινε σεισμός και το όρος εκείνο έπεσε, σκέπασε όλη την σπηλιά, την πηγή και τον φοίνικα και όλα εξαφανίστηκαν».

Βλέποντας αυτό που έγινε, κατάλαβα ότι δεν ήτο θέλημα Θεού να μείνω εκεί και έκλαιγα. Τότε φάνηκε μπροστά μου ο προαναφερθείς Άγγελος και μου είπε: «Μην κλαίς αλλά μάλλον να χαίρεσαι, διότι αξιώθηκες και είδες θαυμάσια. Πήγαινε, λοιπόν, στην Αίγυπτο και κήρυξε όλα τα σχετικά με τον μακάριο Ονούφριο και τους υπόλοιπους, όσα είδες και πρόκειται να δής σ' αυτήν την έρημο. Πήγαινε, λοιπόν, εις ειρήνην, με την βοήθεια του Θεού». Ο τρισμακάριστος Ονούφριος κοιμήθηκε την 12ην Ιουνίου, εις δόξαν του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

Μετά από αυτά, ανεχώρησα από εκεί και αφού περπάτησα τέσσερις ημέρες, έφθασα σε ένα κελλί. Μπαίνοντας μέσα δεν βρήκα κανέναν εκεί. Γι' αυτό κάθισα και περίμενα αυτόν που κατοικούσε εκεί. Αυτός ήλθε μετά από λίγη ώρα και ήτο θαυμαστός στη θέα και σεβάσμιος, λευκός στα μαλλιά, ντυμένος με ένδυμα πλεγμένο με φύλλα φοίνικος και το πρόσωπό του φαινόταν σαν θεϊκού Αγγέλου και μου λέγει: «Ειρήνη σε σένα, αδελφέ μου και συνεργάτα Παφνούτιε, σύ ο οποίος έθαψες τον μακάριο Ονούφριο». Αφού τα άκουσα αυτά θαύμασα και έπεσα στην γή και τον προσκύνησα. Αυτός μου είπε «Σήκω, τέκνον. Ο Κύριος σε αξίωσε να απολαύσης τους φίλους του, και Αυτός μας αποκάλυψε τον ερχομό σου. Να γνωρίζης ότι εξήντα χρόνια έχομε που κατοικούμε σ' αυτήν την έρημο και ποτέ δεν είδαμε κάποιον άλλο άνθρωπο».

Έτσι συνομιλούσαμε, όταν έφθασαν άλλοι τρεις ηλικιωμένοι, όμοιοι με αυτόν στο χρώμα και στο ένδυμα. Αφού τους ασπάστηκα, καθήσαμε και συζητούσαμε για τον μακάριο Ονούφριο και άλλους Αγίους. Έπειτα μου είπε· «Σήκω, τέκνον, να

φάγωμεν, για να στηριχθή η καρδιά σου, διότι πολύ δρόμο περπάτησες και εμείς τώρα χάρι σε σένα συγκεντρωθήκαμε, για να ευφρανθώμεν όλοι μαζί στην ψυχή και στο σώμα». Σηκωθήκαμε λοιπόν, προσευχηθήκαμε και να, βλέπω πέντε άρτους ζεστούς, σαν να τους έβγαλαν εκείνη την ώρα από τον φούρνο. Έφεραν αυτοί και ένα άλλο είδος φαγώσιμο και φάγαμε, το απαραίτητο. Μετά την ευχαριστία μου είπαν· «Να, σήμερα, όπως άκουσες, εξήντα χρόνια συμπληρώνουμε σ' αυτήν την έρημο και κάθε μέρα μας έρχονται τέσσερις άρτοι, με θεία προσταγή. Σήμερα εξ αιτίας σου ήρθαν πέντε. Και δεν γνωρίζομε από που έρχονται, αλλά μόλις διαβάσομε την ακολουθία του εσπερινού, βρίσκομε αυτούς στην τράπεζα».

Μετά από αυτά κάναμε αγρυπνία, όλη την νύκτα προσευχόμενοι. Όταν ξημέρωσε το πρωί, τους παρακάλεσα να μου πούν τα ονόματά τους, αλλά δεν θέλησαν, μόνο είπαν «Εκείνος που γνωρίζει τα πάντα, ξέρει και τα ονόματά μας. Μόνο συγχώρησέ μας και να προσεύχεσαι να αλληλοϊδωθούμε στον Παράδεισο». Αφού πήρα την ευλογία τους, ανεχώρησα και περπάτησα μία ημέρα και έφθασα σε έναν πολύ ωραίο τόπο και κατάλληλο για κατοικία. Εκεί ήταν μία σπηλιά και πηγή νερού η οποία πότιζε διάφορα δένδρα φορτωμένα καρπούς και θαύμαζα το πλήθος και την ποικιλία τους. Υπήρχαν παντός είδους δένδρα, που η γεύσις των καρπών τους ήταν γλυκύτερη από το μέλι και η ευωδία τους θαυμάσια τόσο ώστε μου φαινόταν σαν να βρισκόμουν στον Παράδεισο. Ενώ, λοιπόν, θαύμαζα την ωραιότητά τους, βλέπω τέσσερις νέους πολύ ωραίους και ευπαρουσίαστους, ντυμένους με δέρματα προβάτων, οι οποίοι με πλησίασαν και μου είπαν· «Χαίρε, αδελφέ Παφνούτιε». Εγώ έπεσα στη γή και τους προσκύνησα. Εκείνοι με σήκωσαν, κάθισαμε και συζητήσαμε. Είχαν τόσο λαμπρή μορφή, ώστε νόμιζα ότι ήταν Άγγελοι κατερχόμενοι εξ ουρανού. Πήραν καρπούς και μου έδωσαν να φάω, δείχνοντάς μου πολλή ευσπλαχνία και αγάπη. Παρέμεινα εκεί επτά ημέρες και όταν τους ρώτησα από που ήταν και πως ήρθαν σ' εκείνον τον τόπο, μου αποκρίθηκαν: «Επειδή ο Κύριος σε έστειλε, θα σου πούμε την αλήθεια. Εμείς είμαστε από μία πόλι που λέγεται Οξύρυχον. Οι γονείς μας είναι οι πρώτοι άρχοντες της πόλεως, βουλευταί στην κοινωνική θέσι. Αυτοί μας έβαλαν στο σχολείο και αφού μάθαμε τα βασικά γράμματα θέλησαν να μας στείλουν σε ανώτερο σχολείο να σπουδάσωμε τα φιλοσοφικά. Και εμείς συσκεφθήκαμε και αποφασίσαμε, με την βοήθεια του Θεού, ότι ήταν καλύτερο να μάθουμε την σοφία του Θεού. Και έτσι φύγαμε κρυφά από την πατρίδα μας και ήρθαμε στην έρημο, έχοντας μαζί μας λίγους άρτους και νερό, τα οποία μας έφθασαν μία εβδομάδα. Έπειτα περάσαμε πολλές ημέρες με πείνα και κακοπάθεια, μή γνωρίζοντας τι να κάνουμε, και τότε βλέπομε μπροστά μας έναν ένδοξο άνδρα, ο οποίος μας έφερε σ' αυτόν τον τόπο και μας παρέδωσε σε έναν άγιο Γέροντα, ο οποίος έζησε ένα χρόνο διδάσκοντάς μας πως να δουλεύουμε στον Κύριο. Και όταν συμπληρώθηκε ο χρόνος εκοιμήθη ο Όσιος και να, έχουμε έξι χρόνους εδώ και δεν φάγαμε ψωμί ή κάποια άλλη τροφή, παρά μόνο

καρπούς από αυτά τα δένδρα. Τις πέντε ημέρες της εβδομάδος μένει ο καθένας χωριστά ησυχάζοντας και το Σάββατο, συναντιόμαστε εδώ και περνούμε τις δύο ημέρες αδελφικά και λαμβάνομε τροφή. Και πάλι επιστρέφομε στην ησυχία, και ο ένας δεν γνωρίζει τους αγώνες και τα κατορθώματα του άλλου». Εγώ τότε τους είπα· «Από που κοινωνείτε των Αχράντων μυστηρίων;». Αυτοί αποκρίθηκαν «Γι' αυτό συγκεντρωνόμαστε και ετοιμάσου να κοινωνήσης αύριο, διότι έρχεται Άγγελος Κυρίου και μας μεταλαμβάνει με το ίδιο του το χέρι το άγιο Σώμα και Αίμα του Χριστού». Ακούγοντάς τα αυτά χάρηκα και μείναμε ψάλλοντας όλη την νύκτα, υμνώντας τον Βασιλέα Χριστό.

Το πρωί, όταν ήλθε ο Άγγελος Κυρίου, ωσφρανθήκαμε μυρωδιά και ευωδία ωραία και θαυμαστή και γεμίσαμε ευφροσύνη. Εγώ έμεινα εκστατικός, σαν να ήμουν στον Παράδεισο. Και αφού η καρδιά μου πήρε δύναμι από τον Άγγελο, σηκώθηκα, κοινωνήσαμε από το χέρι του και μας ευλόγησε λέγοντας· «Ας γίνη το Σώμα αυτό και το Αίμα του Δεσπότη Χριστού του Θεού ημών μέσα σας τροφή αθάνατη και ζωή αιώνια». Και αποκριθήκαμε με φόβο το Αμήν. Ήταν τότε ημέρα Κυριακή και μείναμε με μεγάλη χαρά στις καρδιές μας και τότε μου είπε ο Άγγελος: «Φύγε, Παφνούτιε, στην Αίγυπτο, κήρυξε στους ευσεβείς όλα όσα είδες και άκουσες στην έρημο, ιδιαιτέρως όμως για τον Όσιο Ονούφριο, τον οποίο σε αξίωσε ο Κύριος και απήλαυσες και σε συνηρίθμησε μαζί με τους Αγίους Του».

Εγώ τότε ζήτησα χάρι από τον Άγγελο να μου επιτρέψη να κατοικήσω με τους Αγίους εκείνους ως το τέλος της ζωής μου, και μου είπε· «Όπως αρέσει στον Θεό, έτσι πρέπει να γίνεται το Άγιο Θέλημά Του, και όποια εργασία και πράξι μπορέση κάποιος να τελέση κατά Θεόν πολιτευόμενος, λαμβάνει πολλαπλάσια την αμοιβή. Πήγαινε, λοιπόν, στο κελλί σου, επειδή έτσι πρόσταξε ο Δεσπότης. Και τον ίδιο μισθό θα απολάυσης την ημέρα της ανταποδόσεως, όπως και αυτοί. Διότι είναι γραμμένο στο βιβλίο των Δικαίων το όνομά σου, όπως σου είπα». Αυτά αφού είπε ο Άγγελος έγινε άφαντος. Οι αδελφοί ετοιμάσαν την τράπεζα και φάγαμε φρούτα εις δόξαν Θεού και όλη την ημέρα αισθανόμουν την άρρητον εκείνη ευωδία.

Την νύκτα εκείνη κάναμε αγρυπνία και το πρωί τους αποχαιρέτησα και τους παρεκάλεσα να μου πούν τα ονόματά τους. Αυτοί αποκρίθηκαν ότι ο πρώτος λέγεται Ιωάννης, ο δεύτερος Ανδρέας, ο τρίτος Ηρακλαίμων, και ο άλλος Θεόφιλος. Με συνώδευσαν πέντε μίλια και τότε ασπαστήκαμε ο ένας τον άλλον και αυτοί επέστρεψαν στο κελλί τους. Εγώ προχωρούσα και λυπημένος και χαρούμενος. Λυπημένος, γιατί δεν αξιώθηκα να κατοικήσω κι εγώ σε τέτοιο τόπο ωραίο και χαρμόσυνο. Χαρούμενος, γιατί θυμόμουν τις ευλογίες που έλαβα από τους όσιους δούλους του Χριστού και από τον Άγιο Άγγελο, βάδισα τρεις ημέρες και έφθασα στην Αίγυπτο. Εκεί βρήκα πολλούς αδελφούς θεοφοβούμενους,

αναπαύτηκα κοντά τους δέκα ημέρες και τους διηγήθηκα όλα τα προαναφερθέντα. Αυτοί έκλαψαν από χαρά, ευχαριστώντας τον Κύριο. Οι αδελφοί αυτοί ήταν φιλόχριστοι και φιλόξενοι. Έγραψαν πολύ ωραία όσα τους διηγήθηκα, τα έστειλαν σε όλη την Σκήτη και τα ανέγνωσαν στους Αγίους Πατέρες. Όλοι δόξασαν τον Θεό».

Έως εδώ είναι οι λόγοι του μακαρίου Παφνουτίου, ο οποίος αφού έφθασε στο κελλί του, έζησε λίγο καιρό. Και τότε είδε Άγιο Άγγελο που του είπε: «Έλα, Όσιε του Θεού, στις αιώνιες σκηνές για να αγάλλεσαι μαζί με τους δικαίους, αυτούς που ευηρέστησαν εις τον Θεόν, στις ερήμους και στα όρη».

Αυτά όταν άκουσε ο Όσιος, ευχαρίστησε τον Κύριο. Έζησε λίγη ώρα ακόμη και κατόπιν ανεχώρησε προς τον ποθούμενον, προς εκείνην την ανέκφραστον ηδονήν και άρρητον αγαλλίασιν, της οποίας μακάρι να αξιωθούμε και εμείς διά των πρεσβειών των Οσίων Ονουφρίου, Παφνουτίου και των λοιπών Αγίων· διά να συνευφραινώμεθα μαζί τους εις τον αιώνα τον ατελεύτητον, δοξάζοντας τον Πατέρα και τον Υιόν και το Άγιον Πνεύμα, την μίαν και μόνην Θεότητα.

Πηγή: Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη»